

o. s. v., Bestemmelser, som ogsaa er lov-hjemlede, til Revision, er der ingen Tvivl om, at de Kornpriser, som her fastslaas, vil øve Indflydelse paa de Priser, som da vil være at fastsætte. Og skal de omhandlede Varer, hvad jeg ikke alene finder rimeligt, men nødvendigt, holdes nede paa en for Befolkningen overkommelig Pris, vil det igen betyde et overordentlig stort Stats-tilskud. Det er derfor, jeg her henstiller til Overvejelse, om de Priser — ikke Grundpriserne, men de Tillægspriser, her er Tale om — ikke er saa rundelige, at der under Udvalgsforhandlingen vil være Anledning til at tage dem under nærmere Overvejelse.

Jeg erkender imidlertid Vanskeligheden ved at finde en fuldt ud tilfredsstillende Løsning af dette for Befolkningen saa overordentlig vigtige Spørgsmaal, og jeg erkender, at det foreliggende Lovforslag paa fortrinlig Maade har taget alle de Levnedsmidler med, som det er af Betydning at have indenfor en Ramme, som man ikke kan komme udenom i Handel eller Omsætning. Jeg vil haabe, at det skal lykkes for det Udvalg, som antagelig faar med Sagen at gøre, hurtigst muligt at gøre sit Arbejde færdigt, og jeg kan paa mit Partis Vegne tilsige vor velvillige Støtte til, at dette Lovforslag hurtigst muligt kan blive vedtaget i dette Ting, idet jeg erkender, at det vil være overordentlig heldigt, at Lovforslaget vedtages, inden denne Rigsdagssamling slutter.

Sporon-Fiedler: I Slutningen af den Tale, hvormed den højtærede Indenrigsminister fremsatte dette Lovforslag, betonedede den højtærede Minister, at det var et saa omfattende Lovforslag, at et Lovforslag af større Rækkevidde neppe var forelagt for dette høje Ting. Deri har den højtærede Indenrigsminister fuldstændig Ret. Et andet Spørgsmaal er, om Lovforslaget ikke er noget for vidtrækkende — jeg kunde tænke mig Muligheden deraf. Den højtærede Minister betonedede, at det drejede sig om Produktionens Fremme og Ernærings Sikring. Dette sidste var vi i Fjor enige om, og vi vil sikkert ogsaa blive enige derom i Aar, men hvorvidt dette Lovforslag vil fremme Produktionen, særlig Landbrugsproduktionen, stiller jeg mig noget tvivlende overfor. Jeg kunde tænke mig, at det snarere vilde hemme den ikke saa lidt.

Naar den højtærede Indenrigsminister betonedede Samarbejdet med de beslægtede Nationer og i det hele det gode Forhold mellem de nordiske Riger, kan mit Parti fuldt ud slutte sig til denne Tanke. Ogsaa

vi mener, at det maa være, som den højtærede Indenrigsminister udtrykte sig, et stort og højt Statsmaal at fremme denne Sag.

Jeg kan ikke se rettere end, at det vilde være af stor Betydning, om vi hurtigt kunde fremme dette Lovforslag, saa at det kan blive til Lov. Jeg synes, at Landbruget har et billigt Krav paa, inden Saatiden indtræder, at vide, hvorledes hele Kornordningen bliver. Jeg gaar ud fra, at det stadig er Meningen, at vi skal slutte den 19. Marts, men man kan ikke sige, at der da er levnet os ret megen Tid. Allerede i Oktober har den højtærede Indenrigsminister henstillet til Landbrugsorganisationerne at overveje den nye Kornordning. Jeg husker for Resten tydeligt, at jeg tillod mig at henstille til den højtærede Indenrigsminister, at vi hurtigt fik fat paa Kornordningen. Det skete allerede i Oktober Maaned, og det glæder mig, at den højtærede Indenrigsminister har taget min Henstilling til Følge. Den højtærede Indenrigsminister vilde rimeligvis have fundet paa det af sig selv. Vi var saa uheldigt stillede i Fjor, at vi først vedtog Kornordningen, da der allerede var kørt en hel Del Rug hjem. Det kan aldrig være andet end i høj Grad uheldigt, at vi kommer i den Grad for sent. Jeg vilde meget beklage, om vi i Aar ikke skulde blive færdige inden Saatid. Paa den anden Side maa jeg sige, at man maaske dog overvurderer Rigsdagens Arbejdsevne — ikke dens Arbejdsvillie — noget, naar man forlanger, at vi skal overveje og vedtage denne Ordning paa 12 Dage, en Ordning, som Organisationer udenfor Rigsdagen har haft over 4 Maaneder til at overveje. Det er den Slags Komplimenter, som i og for sig er meget tiltalende, men jeg kunde tænke mig Muligheden af, at vi var bedre tjente med lidt færre af den Slags Komplimenter. 12 Dage er overordentlig lidt. Jeg erindrer, at det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) i sin Tid sagde, at vi skulde have Fred og Ro til at slaas inden Valgeve, og det er rigtigt, men vi skal ogsaa have Tid dertil, ogsaa det Arbejde skal nemlig gøres grundigt, det maa vi ikke se bort fra. Jeg anser, som sagt, 12 Dage for at være en meget knap Tid til at komme igennem det foreliggende Emne paa forsvarlig Maade.

Med Hensyn til de enkelte Bestemmelser skal jeg bemærke, at jeg tror, man maa affatte Punkt a. i § 1 noget anderledes end sket er. Vi var enige om i Fjor, at Afrensningen fra Vintersæden skulde være indskrænket til det til Menneskeføde absolut ubrugelige, og det er selvfølgelig rigtigt,